

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/98/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3107231188
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3107231188.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci žalobkyne G., zastúpenej U., proti žalovanému G., zastúpeného U., o vylúčenie zo spoločného užívania bytu, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 11. januára 2013, č.k. 21C/205/2007-181, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e.**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala, aby súd vylúčil žalovaného zo spoločného užívania bytu v stavbe, ktorá sa nachádza v S. na P. ulici č. XXXX/XX, zapísanej na LV Správy katastra S. č. XXXX ako stavba - obchod, súp. č. XXXX, na parcele C č. XXXX/X, na základe právoplatného rozhodnutia Okresného úradu v S. č. C zo dňa 30.12.1998 o "dodatocnom povolení zmeny stavby pred dokončením" zmenenú stavebne ako byt v rozsahu: prízemie - hlavný vchod z P. ulice, zádverie o výmere 7,5 m², sušiareň o výmere 10,2 m², drevené schodisko na prvé podlažie bytu, prvé podlažie bytu - kuchyňa o výmere 10,8 m², kúpeľňa o výmere 5,9 m², jedálskeho kúta o výmere 6,7 m², obývacej izby 17,8 m², balkóna o výmere 3,9 m², detskej izby o výmere 20,4 m², spálne o výmere 17,00 m², a to do 15 dní odo dňa, keď jej žalovaný zabezpečí primeraný náhradný byt s právom bezplatného doživotného užívania. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný je výlučným vlastníkom domu súp. č. XXXX, postaveného na parcele XXXX/X a parcel č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoría o výmere 112 m² a XXXX/X, zastavané plochy a nádvoría o výmere 25 m². Dňa 10.11.2003 spísali účastníci do notárskej zápisnice N XXX/XX, NZ XXXXXX/XX darovaciu zmluvu, ktorou previedol žalovaný žalobkyni 1/2 domovej nehnuteľnosti v jeho výlučnom vlastníctve, konkrétne domu šúp. č. XX, postaveného na parc. č. XXXX/X a tiež polovicu parcely č. XXXX/X, nehnuteľností, ktoré sú zapísané na LV č. XXXX, k. ú. S.. V bode III. tejto notárskej zápisnice sa ďalej uvádza, že účastníci darovacej zmluvy vyhlasujú, že sa spoločne finančne podieľali aj podieľajú na výstavbe a prestavbe domu súp. č. XX ako aj domu č. XX na P. ulici, súp. č. XXXX na parc. č. XXXX/X. Žalovaný vyhlásil, že formou osobného záväzku poskytne žalobkyni právo bezplatného doživotného užívania a bývania v dome súp. č. XXXX na parc.č. XXXX/X, ako aj pozemku parc. č. XXXX/X, bez obmedzenia, s tým, že po vyplatení hypotekárneho úveru banke, v prospech ktorej bolo zriadené záložné právo na dom súp. č. XXXX, bude užívanie bytu medzi účastníkmi vysporiadané buď samostatnou dohodou o zriadení vecného bremena alebo darovacou zmluvou. Zo spisu tamojšieho súdu 11C/103/2007 bolo zistené, že manželstvo účastníkov uzavreté XX.XX.XXXX bolo rozvedené, rozsudok o rozvode nadobudol právoplatnosť 15.01.2008. Na základe dohody rodičov boli obidve deti zverené do výchovy matky a otec sa zaviazal platiť im výživné. Príčinu rozvratu manželského spoluzitia videl súd vo vzájomnom citovom odcudzení účastníkov a sklonov žalovaného požívať v nadmernej miere alkohol. V konaní tamojšieho súdu 23C/110/2007 sa žalobkyňa domáhala vydania predbežného opatrenia, ktorým súd uloží žalovanému, aby dočasne nevstupoval do

domu na P. č. XX v S., a to až do právoplatnosti rozhodnutia o úplnom vylúčení žalovaného z užívania tohto domu. Poukázala na násilie psychického i fyzického rázu, ktorého sa žalovaný dopúšťa voči nej a deťom. Rozhodnutím zo dňa 04.07.2007 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.09.2007, č.k. 4 Co/259/2007-52 bolo vydané predbežné opatrenie, ktorým sa žalovanému uložilo, aby dočasne nevstupoval do bytu, ktorý sa nachádza v rodinnom dome na P. č. XXXX/XX v S.. Žalobkyni zároveň bolo uložené podať žalobu vo veci samej, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27.09.2007. Súd mal pri tomto rozhodovaní za to, že bolo osvedčené tvrdením žalobkyne, priestupkovými spismi, lekáorskými správami a spismi polície, že sa žalovaný správa voči žalobkyni agresívne, po požití alkoholu ju napáda fyzicky, rozbíja veci, zaútočil aj na syna Q.. Okresný súd Trenčín rozsudkom 26.10.2010 č.k. 3T 25/2008-236 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.06.2011 č.k. 2To/131/2010-251 rozhodol tak, že žalovaného oslobodil spod obžaloby, ktorá bola doručená súdu 17.03.2008, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), ods. 2 písm. d) Tr. zákona, ktorého sa obžalovaný mal dopustiť na skutkovom základe, že od presne nezisteného času roku 2000 a naposledy 12.07.2007 v mieste trvalého bydliska na P. XX v S. spravidla pod vplyvom alkoholu, verbálne i fyzicky neustále napádal svoju manželku a to tak, že tejto aj v prítomnosti detí vulgárne nadával, osočoval ju, vyhadzoval z domu, opakovane udieral, znemožňoval jej prevádzkovať živnosť tým, že jej vypínal telefón, vyhadzoval zákazníkov, odopieral jej spánok, a to z toho dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že obžalovaný nadmerne požíva alkoholické nápoje a je dôvod, aby absolvoval protialkoholické liečenie. Nebola však naplnená skutková podstata uvedeného zločinu, pretože hoci sa preukázalo, že obžalovaný zaobchádza s poškodenou zle, predmetné zlé zaobchádzanie nedosiahlo takú intenzitu, aby bolo schopné vyvolať stav, ktorý by poškodená osoba pociťovala ako ťažké príkorie, resp. psychické alebo fyzické útrapy. Z ďalších listinných dôkazov bolo zistené, že žalobkyňa opakovane oznamovala aj v posledných rokoch 2010-2012 žalovaného ako osobu podozrivú zo spáchania priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, nepredložila ale z tohto obdobia ani jedno rozhodnutie, kde by bol žalovaný uznaný vinným. Na druhej strane žalovaný bol dva krát stíhaný pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, v konaniach Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T 62/2012 a 8T 147/2008, z toho dôvodu, že nedodrжал zákaz vstúpiť do bytu na P. ulici č. XX v S.. Dvakrát uzavrel dohodu o vine a treste a bol mu uložený podmienený trest. Súd prvého stupňa sa v prvom rade zaoberal s tým, či konanie žalovaného dosahuje takú intenzitu, aby išlo o trvalé alebo aspoň trvalé predpokladané fyzické alebo psychické násilie, spôsobilé vyvolať odôvodnené obavy druhu ako je vyššie uvedené, a dospel k záveru, že konanie žalovaného takúto intenzitu nedosahovalo a nedosahuje. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že v minulosti najväčším dôvodom konfliktov bolo neprimerané požívanie alkoholu na strane žalovaného, v súčasnosti sa požívanie alkoholu u žalovaného zmiernilo, a nie je hlavnou príčinou konfliktov medzi účastníkmi. Z vykonaného dokazovania vyplýva aj to, že účastníci medzi sebou nie sú schopní komunikovať bez konfliktov, ich komunikácia prerastá do hlučných hádok, ale dôvodom nezhôd sú nevysporiadané majetkové vzťahy medzi nimi. Žalovaný sa nevie zmieriť s tým, že žalobkyňa užíva časť nehnuteľnosti, ktorú pritom nevlastní. Žalobkyňa nechce z domu odísť, berúc do úvahy finančné prostriedky, ktoré investovala od rekonštrukcie bytu. Účastníci nie sú schopní sa na finančných a majetkových záležitostiach sa žiadnym spôsobom dohodnúť. Dôsledkom toho sú neustále konflikty a tiež viacero súdnych konaní, ktoré sa týkajú ich majetkových vecí, napr. konanie Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 27C/129/2009, ktorej predmetom je zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ďalej sp. zn. 11C/90/2012, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia. Nebolo preukázané žiadnym spôsobom, že by žalovaný žalobkyni, resp. deťom fyzicky ubližoval, prípadne sa vyhrážal násilím či smrťou alebo inou ujmom na zdraví. Prakticky všetci svedkovia potvrdili, že dôvodom konfliktov medzi účastníkmi sú práve majetkové veci. Na prebiehajúcich konfliktoch sa svojím podielom zúčastňuje aj žalobkyňa, konflikty sú vždy následkom konkrétneho stretu a vzájomnej reakcie. Aj keď samotná existencia konfliktov a ich intenzita môžu spôsobovať to, že spoložitie účastníkov by bolo pre oboch nemožné a neznesiteľné, súd je toho názoru, že na tejto neznesiteľnosti má svoj podiel každý z účastníkov a nie výlučne žalovaný. Dokladuje to napríklad množstvo vyvolaných priestupkových konaní. Vylúčenie vlastníka z užívania jeho nehnuteľnosti, či už ide o manžela alebo rozvedeného manžela, je výrazným zásahom do práva na bývanie, ale najmä do vlastníckeho práva, a ide o prostriedok, ktorým sa za mimoriadnych okolností poskytne ochrana slabšej strany, teda obetí násilia. Nie je ale možné, aby vylúčenie z užívania bolo prostriedkom využívaným na nútené usporiadanie majetkových pomerov, prípadne ako obrana, či predchádzanie vzájomným konfliktom. Pretože súd teda dospel k záveru, že konflikty sú vzájomné a nepresahujú určitú mieru vyváženosti, nemožno konštatovať, že žalovaný sa správa takým spôsobom, aký pre jeho vylúčenie z užívania vlastného majetku predpokladá § 146 ods. 2 Obč. zákonníka. Súd

prvého stupňa ďalej dospel k záveru, že nie je možné žalobe vyhovieť len z dôvodov vyššie uvedených, ale ďalším dôvodom, pre ktorý bolo treba žalobu zamietnuť, je skutočnosť, že vyššie citovaný § 146 ods. 2 Obč. zákonníka poskytuje ochranu manželom, resp. bývalým manželom, ale len v súvislosti s domom alebo bytom, ktorý patrí do ich bezpodielového spoluvlastníctva. V tomto prípade ale je byt časťou nehnuteľnosti, ktorá je vo výlučnom vlastníctve žalovaného. Žalobkyňa nemá právo časť tejto nehnuteľnosti užívať titulom vecného bremena, ale iba titulom vyššie popísaného osobného záväzku žalovaného, ktorý osobný záväzok možno považovať za výpožičku v zmysle § 659 a nasledujúcich Obč. zákonníka. Podľa týchto ustanovení môže vzniknúť vypožičiatelovi, v tomto prípade žalobkyni právo vec po dohodnutú dobu bezplatne užívať. Zároveň však nedáva takýto záväzok vypožičiatelovi, teda žalobkyni požívať možnosť ochrany v zmysle § 146 ods. 2 Obč. zákonníka. O náhrade trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Navrhla ho zmeniť tak, že jej návrhu o vylúčenie žalovaného zo spoločného užívania bytu bude vyhovené. Namietala, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v značnom rozsahu, avšak v zmysle § 205 ods. 2 písm. d), f) O.s.p. dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Mala za to, že vykonaným dokazovaním bolo dostatočne preukázané, že žalobca dlhodobým fyzickým aj psychickým násilím, ale aj jeho sústavnou hrozbou vystupuje voči nej a ich spoločným deťom, čím naplňuje svojím konaním predpoklady pre jeho vylúčenie zo spoločného užívania bytu v zmysle § 146 ods. 2 Obč. zákonníka. Takéto protispoločenské správanie žalovaného, ktoré v minulosti bolo a aj aktuálne je sústavne riešené políciou, resp. priestupkovým konaním, súd prvého stupňa vyhodnotil v rozpore s ust. § 146 ods. 2 Obč. zák. Namietala, že súd prvého stupňa si k posúdeniu intenzity útokov žalovaného voči nej a jej deťom od roku 2007, kedy mu bolo uložené právoplatným predbežným opatrením zákaz vstupu do bytu, a odkedy sa prístup žalovaného vôbec nezmenil, ale len zintenzívnil, nevyžiadal od príslušného priestupkového orgánu rozhodnutia v jednotlivých prípadoch, ktoré rozhodol. Nesúhlasila ani so záverom súdu prvého stupňa, že na prebiehajúcich konfliktoch sa svojím podielom zúčastňuje aj ona. V tomto smere poukázala na výpoveď svedka Q. N., z ktorej vyplynulo, že žalovaný vystupuje agresívne, spravidla vždy pod vplyvom alkoholu, aj voči svojim deťom, prípadne ako uviedli vo svojich výpovediach vypočuté svedkyne, samé mali strach z jeho chovania. Vyslovila názor, že súd prvého stupňa sa mal zaoberať aj otázkou zdravotného a psychického stavu žalovaného, ktorý najmä pod vplyvom alkoholických nápojov vo zvýšenej miere agresívne vystupuje voči svojmu okoliu. Poukázala v tomto smere na závery znaleckého posudku žalovaného v trestnej veci vedenej na súde prvého stupňa pod sp. zn. 3T/25/2008. Nestotožnila sa ani s právnym záverom súdu prvého stupňa, týkajúcim sa užívania bytu vo vlastníctve žalovaného, že s poukazom na ust. § 659 a nasl. Obč. zákonníka nemá právo na ochranu v zmysle § 146 ods. 2 obč. zák. Poukázala pritom na Ústavou SR zaručené právo jej a jej detí, prioritne na ochranu života a zdravia pred ochranou vlastníckych práv žalovaného k predmetnému bytu.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Žalobkyňa ako odvolací dôvod namietala, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci.

Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobkyňou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z daného titulu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva:

Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vylúčenia žalovaného o spoločného užívania bytu v stavbe, ktorá sa nachádza v S. na P. ulici č. XXXX/XX, zapísanej na LV Správy katastra S. č. XXXX ako stavba - obchod, súp. č. XXXX, na parcele C č. XXXX/X, na základe právoplatného rozhodnutia Okresného úradu v S. č. C zo dňa 30.12.1998 o "dodatčnom povolení zmeny stavby pred dokončením" zmenenú

stavebne ako byt v rozsahu: prízemie - hlavný vchod z P. ulice, zádverie o výmere 7,5 m², sušiareň o výmere 10,2 m², drevené schodisko na prvé podlažie bytu, prvé podlažie bytu - kuchyňa o výmere 10,8 m², kúpeľňa o výmere 5,9 m², jedálenského kúta o výmere 6,7 m², obývacej izby 17,8 m², balkóna o výmere 3,9 m², detskej izby o výmere 20,4 m², spálne o výmere 17,00 m², a to do 15 dní odo dňa, keď jej žalovaný zabezpečí primeraný náhradný byt s právom bezplatného doživotného užívania.

Podľa § 146 ods. 2 Obč. zákonníka, ak sa z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takéhoto násillia vo vzťahu k manželovi alebo blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo byte stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným, môže súd na návrh jedného z manželov obmedziť užívacie právo druhého manžela k domu alebo bytu, patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, prípadne z jeho užívania vylúčiť.

Rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka o obmedzení alebo vylúčení jedného z manželov alebo rozvedených manželov, ak ich BSM ešte nebolo vyporiadané z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takéhoto násillia musí mať zákonný podklad a nemôže byť prejavom svojvôle. Ak pre nariadenie predbežného opatrenia z tohto dôvodu nemusí byť nárok dokázaný a stačí jeho osvedčenie, pre rozhodnutie vo veci samej už len osvedčenie nestačí, existencia fyzického alebo psychického násillia musí byť v konaní preukázaná.

Podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Významnú úlohu v procese hodnotenia dôkazov (§ 132 OSP) zohráva vnútorné presvedčenie súdu. Toto presvedčenie nemá predstavovať svojvôľu a nezodpovednosť súdu, ale naopak, malo by sa vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky.

Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa odvolací súd zistil, že účastníci konania sú bývalými manželmi. Ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 23.10.2007, č.k. 11C/103/2007-22, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15.01.2008. Ohľadne vylúčenia odporcu z užívania predmetného bytu rozhodol už Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 04.07.2007, č.k. 23C/110/2007-25 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.09.2007, č.k. 4Co/259/2007-52 tak, že nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil žalovanému, aby dočasne nevstupoval do predmetného bytu až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

Predmetom konania preto bolo posúdenie toho, či konanie žalovaného odôvodňuje vylúčiť ho z užívania predmetného bytu z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takéhoto násillia. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil. K tomuto záveru dospel po zhodnotení výpovedí účastníkov konania, ako aj vo veci vypočutých svedkov, ako aj z oboznámených listinných dôkazov. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala, že výpoveďami svedkov S. a Q. N., A. Q., U. N. a P. M., ako aj listinných dôkazov bolo dostatočne preukázané, že žalobca dlhodobo fyzickým a psychickým násillím, ale aj jeho sústavnou hrozbou vystupuje voči žalobkyni a ich spoločným deťom, táto námietka nie je dôvodná. Z výsluchu svedka - syna účastníkov - S. N. vyplýva, že nikdy nebol osobne pri tom, že by otec matku fyzicky napadol, iba raz videl, že otec mamu sotil do bicykla. Rodičia majú konflikty neustále, na neho však otec nikdy nezaútočil fyzicky, nanajvýš slovné. Slovné útoky spočívali v tom, že im nebude dávať peniaze a podobne. S otcom sa stretáva práve kvôli peniazom, keď nejaké potrebuje, ide za ním. Svedok ďalej uviedol, že rodičia sa pre majetok budú hádať aj naďalej. Z výsluchu svedka - syna účastníkov - Q. N. vyplýva, že otec sa prejavuje agresívne, má problémy s alkoholom, porušuje zákaz vstupu do domu. Asi dvakrát ho otec fyzicky napadol, bolo to o tom, že otca dosť vytočil. V minulosti otec viackrát fyzicky napadol matku takým spôsobom, že ju sotil na dres, buchol ju a podobne. Čo sa deje v poslednom období nevie, nakoľko študuje v F.. Svedok uviedol, že rodičia majú spory v súvislosti s majetkom, majú spoločnú hypotéku, hoci dom patrí otcovi, do jeho rekonštrukcie však matka dala veľa peňazí. Pokiaľ by sa z bytu odsťahovali, matka by o tieto peniaze prišla. V súčasnosti od otca potrebuje len finančné prostriedky. Z výsluchu svedkýň A.B., U. N., P. M., zamestnankýň žalobkyne vyplynulo, že boli svedkami hádok

medzi účastníkmi konania, keď žalovaný prišiel do obchodu žalobkyne pod vplyvom alkoholu, slovné útočil na žalobkyňu ohľadne platenia nájomného. Z výsluchu svedka P. D., nájomníka domu, v ktorom sa nachádza predmetný byt vyplynulo, že svedok vedel o tom, že žalovaný mal problémy s alkoholom. Viackrát bol svedok pri tom, ako sa účastníci konania hádali, obvykle to bolo o tom, kedy žalobkyňa zaplatí nájom z obchodu a podobne. Trikrát videl, ako žalobkyňa fyzicky napadla žalovaného, toto sa stalo v priebehu rokov 2011-2012. Žalovaný má doposiaľ problémy s alkoholom, ale bez alkoholu pomocou liekov je schopný vydržať aj niekoľko mesiacov, a ak si vypije, agresívny nie je. Z rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 26.10.2010, č.k. 3T/25/2008-236 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.06.2011, č.k. 2To/131/2010-251 súd prvého stupňa zistil, že žalovaný bol oslobodený spod obžaloby pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), ods. 2 písm. d) Trestného zákona, keď súd dospel k záveru, že nebola naplnená skutková podstata uvedeného zločinu, pretože hoci sa preukázalo, že obžalovaný zaobchádza s poškodenou zle, predmetné zlé zaobchádzanie nedosiahli takú intenzitu, aby bolo schopné vyvolať stav, ktorý by poškodená osoba pociťovala ako ťažké príkorie, resp. psychické a fyzické útrapy. Z ďalších listinných dôkazov vyplýva, že žalobkyňa opakovane oznamovala aj v posledných rokoch 2010-2012 žalovaného ako osobu podozrivú zo spáchania priestupkov proti občianskemu spolunaživaníu, z tohto obdobia však nepredložila ani jedno rozhodnutie, kde by bol žalovaný uznaný vinným. Takéto rozhodnutie nepredložila ani v odvolacom konaní. Zo skutkového stavu, tak ako ho zistil súd prvého stupňa, odvolací súd po zhodnotení výpovedí účastníkov konania, výpovedí svedkov, ako aj zo všetkých listinných dôkazov dospel k záveru, že medzi účastníkmi konania došlo ku konfliktom, pričom v minulosti najväčším dôvodom konfliktov bolo neprimerané požívanie alkoholu na strane žalovaného. Z výpovede žalobkyne na pojednávaní dňa 05.11.2009 vyplýva, že žalovaný sa zmenil v tom smere, že toho času už nepije, správanie žalovaného ju aj tak obťažuje, ako keby vyhľadával jej spoločnosť, i keď do predmetného bytu nechodí, chodí za ňou do predajne, chce stále riešiť nejaké problémy. Žalovaný stále hľadá zámienky, aby mohol prísť a mohol sa jej vyhrážať. Vyhrážanie spočíva v tom, že uvidí, čo sa stane, keď dostane možnosť chodiť do bytu. Konkrétnym spôsobom sa nevyhráža. Po návrate z väzenia sa žalovaný ku nej násilne fyzicky nespráva. Z uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že v konaní bolo preukázané, že medzi účastníkmi konania sú nezhody, ale dôvodom nezhôd tak, ako na to správne poukazoval súd prvého stupňa sú nevyvsoriadané majetkové vzťahy medzi nimi. Vychádzajúc z výpovedí svedkov v konaní vypočutých, odvolací súd v zhode s názorom súdu prvého stupňa má za to, že nebolo preukázané, že by žalovaný žalobkyňu, resp. deťom fyzicky ubližoval. Pokiaľ aj svedkovia boli prítomní pri konfliktoch účastníkov konania, tieto neboli takej intenzity, ktorá by odôvodňovala vyhoviecie návrhu žalobkyne. Prakticky všetci svedkovia potvrdili, že dôvodom konfliktov medzi účastníkmi sú práve majetkové veci. Na takomto závere súdu by sa nič nezmenilo ani v odvolaní žalobkyňou navrhovanou potrebou zaoberať sa otázkou zdravotného a psychického stavu žalovaného, pretože to, že medzi účastníkmi konania dochádzalo k nezhodám, bolo v konaní preukázané, avšak nie takej intenzity, aby bolo možné návrhu žalobkyne vyhovieť. Námietky žalobkyne uvádzané v odvolaní v tomto smere neboli preto dôvodné. Pokiaľ sa týka námietky žalobkyne, že vzhľadom na Ústavou SR zaručeného práva jej a jej detí na právo na ochranu v zmysle § 146 ods. 2 Obč. zákonníka, táto bola podľa názoru odvolacieho súdu dôvodná, avšak vzhľadom na vyššieuvedené, táto skutočnosť nemohla priviesť iné rozhodnutie vo veci. Z hľadiska použitia analógie legis a posúdenie daného právneho vzťahu podľa § 146 ods. 2 Obč. zákonníka, odvolací súd uvádza, že toto zákonné ustanovenie predvída existenciu bezpodielového spoluvlastníctva manželov k nehnuteľnosti, ktorej vylúčenia z užívania sa manžel voči druhému manželovi domáha. V tejto veci nejde o spoluvlastnícky vzťah, tento ani neexistoval v minulosti, keď predmetný byt bol vždy vo výlučnom vlastníctve žalovaného. Z vykonaného dokazovania je však zrejmé, že účastníci konania boli manželmi a žalobkyňa žila aj s deťmi v predmetnom byte na základe rodinného zväzku - manželstva. Občiansky zákonník síce výslovne neupravuje postavenie toho, kto určitý byt užíva z titulu existencie rodinnoprávneho vzťahu na práva a povinnosti odvodeného užívateľa bytu. Ust. § 853 ods. 1 Obč. zákonníka však stanovuje, že občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom a účelom najbližšie. S prihliadnutím na povahu práv a povinností účastníkov právneho vzťahu, pre ktorý je charakteristická jednak absencia spoločných vlastníckych práv, jednak odôvodnenosť práva bývalého manžela bývať v byte, je tomuto vzťahu, pri ktorom sa žalobkyňa domáhala svojich práv ako obeť násilia, obsahom a účelom najbližším právny vzťah uvedený v § 146 ods. 2 Obč. zák. Keďže, ako už bolo konštatované, neboli v danej veci predpoklady pre použitie občianskoprávnej sankcie uvedenej v ust. § 146 ods. 2 Obč. zákonníka, vyššieuvedená okolnosť je v danej veci bez právneho významu.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 224 ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.